

Ik heb je verteld dat alle religies zeggen: 'Laat het ego vallen.' Zen gaat voorbij het ego en voorbij het zelf. Behalve Zen is geen enkele religie zover gekomen om voorbij het zelf te gaan, voorbij de atman, voorbij je mind, voorbij je individualiteit. Het is absoluut de bijdrage van één enkele man aan het menselijk bewustzijn -- die van Gautama de Boeddha.

Zen is de ultieme bloei. Langzaam, langzaam verbetert het beeld van Gautama de Boeddha, elke meester heeft er iets aan bijgedragen, een nieuwe dimensie. Gautama Boeddha is de enige persoon in de hele geschiedenis van de mensheid die heeft gezegd: 'Gewoon het ego laten vallen zal niet helpen. Het kan gemakkelijk losgelaten worden als je God loslaat.' Hij liet God vallen en het ego verdween. De maan verdween. De reflectie verdween. Hij ging weg van de spiegel, de spiegel was leeg. Zijn spiegelbeeld in de spiegel verdween. Hij had gevochten met het spiegelbeeld.

Ik heb eens gehoord over een lelijke vrouw ... Ze was zo neurotisch over spiegels -- omdat alleen spiegels haar ervan bewust maakten dat ze lelijk was. Anders, zonder spiegels was ze, wat haar betreft, mooi. Overal waar ze een spiegel zag -- zelfs in iemand anders zijn huis -- brak ze die onmiddellijk. De reden was dat spiegels haar lelijk maakten.

Die arme spiegels hadden niets te maken met haar lelijkheid. Ze was lelijk, maar ze drong de verantwoordelijkheid op aan de spiegels, ze vocht met de spiegels.

Dat is de essentie van al jullie religies: vechten met de spiegels, met de schaduwen, proberen het ego te laten vallen zonder God te laten vallen. Het ego is slechts een weerspiegeling van een leugen in de kleine vijver van je mind.

Gautama Boeddha liet het idee van God vallen en was verbaasd dat het ego verdween toen God verdween. Het was slechts een weerspiegeling van God. Vandaar dat ik probeer om God te verwijderen. Zonder God te verwijderen kun je het ego niet verwijderen. Het is de schaduw, in de kleine vijver van je mind, van de ultieme leugen. Toen het ego met God verdween, kwam Boeddha tot het inzicht dat zelfs het zelf moet verdwijnen.

Er zijn religies die God, het ego en het zelf hebben: Jodendom, Christendom, Mohammedanisme, Hindoeïsme. En er zijn religies die God niet hebben -- Taoïsme, Boeddhisme, Jaïnisme -- maar zij hebben het zelf. Omdat ze God niet hebben, verdwijnt het ego vanzelf. Nu is alles wat ze proberen hoe ze hun zelf zuiver, vroom kunnen maken. Nu begint er een ander soort inspanning.

Boeddha is de enige man die zei: 'Als er geen God en geen ego is, is het zelf ook arbitrair, kunstmatig. Als je dieper gaat in je innerlijkheid, merk je plotseling dat je verdwijnt in het oceanische bewustzijn. Er is geen zelf als zodanig. Je bent niet meer, alleen het bestaan is er. Vandaar dat ik Zen in wezen vrijheid van jezelf noem. Je hebt gehoord over andere vrijheden, maar vrijheid van jezelf is de ultieme vrijheid -- om niet te zijn, en het bestaan toe te laten zichzelf uit te drukken in al zijn spontaniteit en grootsheid. Maar het is het bestaan, niet jij, niet ik. Het is het leven zelf dat danst, niet jij, niet ik.

Dat is het Zen Manifest: vrijheid van jezelf. En alleen Zen heeft, in deze vijfentwintig eeuwen, methoden, manieren verfijnd om je ervan bewust te maken dat je dat niet bent, dat je slechts arbitrair bent, slechts een idee.

Als je voorbij de mind gaat, verdwijnt zelfs het idee van 'ik ben'. Wanneer ook het ik verdwijnt en je een diepe betrokkenheid in het bestaan begint te voelen, zonder grenzen, dan pas is Zen in je opgebloeid. In feite is dat de staat, de ruimte van het ontwaakte bewustzijn. Maar het heeft geen ik in het centrum, geen atman, geen zelf.

Om het je duidelijk te maken... Socrates zegt: 'Ken uzelve.' Gautama Boeddha zegt: 'Weet -- weet gewoon, en je zult jezelf niet vinden.' Ga dieper je bewustzijn in en hoe dieper je gaat, hoe meer je zelf begint te smelten. Misschien is dat de reden waarom geen enkele religie behalve Zen meditatie heeft geprobeerd -- omdat meditatie God zal vernietigen, het ego zal vernietigen, het zelf zal vernietigen. Het zal je in het absolute niets achterlaten. Het is gewoon de mind die je bang maakt voor het niets.

Ik krijg bijna elke dag vragen: 'Waarom zijn we bang voor het niets?'

Je bent bang omdat je het niets niet kent. En je bent alleen bang omdat je intellectueel beredeneert: 'Wat heeft het voor zin? Als je in meditatie moet verdwijnen, dan is het beter om in de mind te blijven.' Je bent tenminste -- misschien illusoir, misschien slechts een idee, maar je bent tenminste. Wat heeft het voor zin om al die moeiteloze inspanning te leveren alleen maar om in het niets te verdwijnen?

De mind zorgt er gewoon voor dat je op je hoede bent om voorbij de grenzen van de mind te gaan, want voorbij de grenzen van de mind zul je niet meer zijn. Dat zal de ultieme dood zijn.

Een Gautama Boeddha sterft een ultieme dood, jij sterft slechts tijdelijk. Misschien maar een paar minuten, een paar seconden, en je gaat een andere baarmoeder binnen. Er zijn altijd een paar idioten die ergens ter wereld de liefde bedrijven, vierentwintig uur lang, en je hoeft niet ver te gaan reizen, gewoon in de buurt. Miljoenen stellen bedrijven de klok rond de liefde, dus welk stel het dichtst bij is, hier sterf je en daar word je geboren. De kloof is heel klein.

Maar een verlicht mens, een mens die zijn niets-zijn, zijn niet-zelf-zijn, zijn anatta heeft leren kennen, verdwijnt gewoon in de kosmos.

De mind is bang, en het lijkt logisch, voor de hand liggend: Wat heeft het voor zin? Waarom zou iemand zoiets doen waarin hij verdwijnt?

Gautama Boeddha werd keer op keer gevraagd: 'U bent een vreemde kerel. Wij kwamen hier om ons zelf te realiseren en uw meditatie is om ons zelf te ONTrealiseren.'

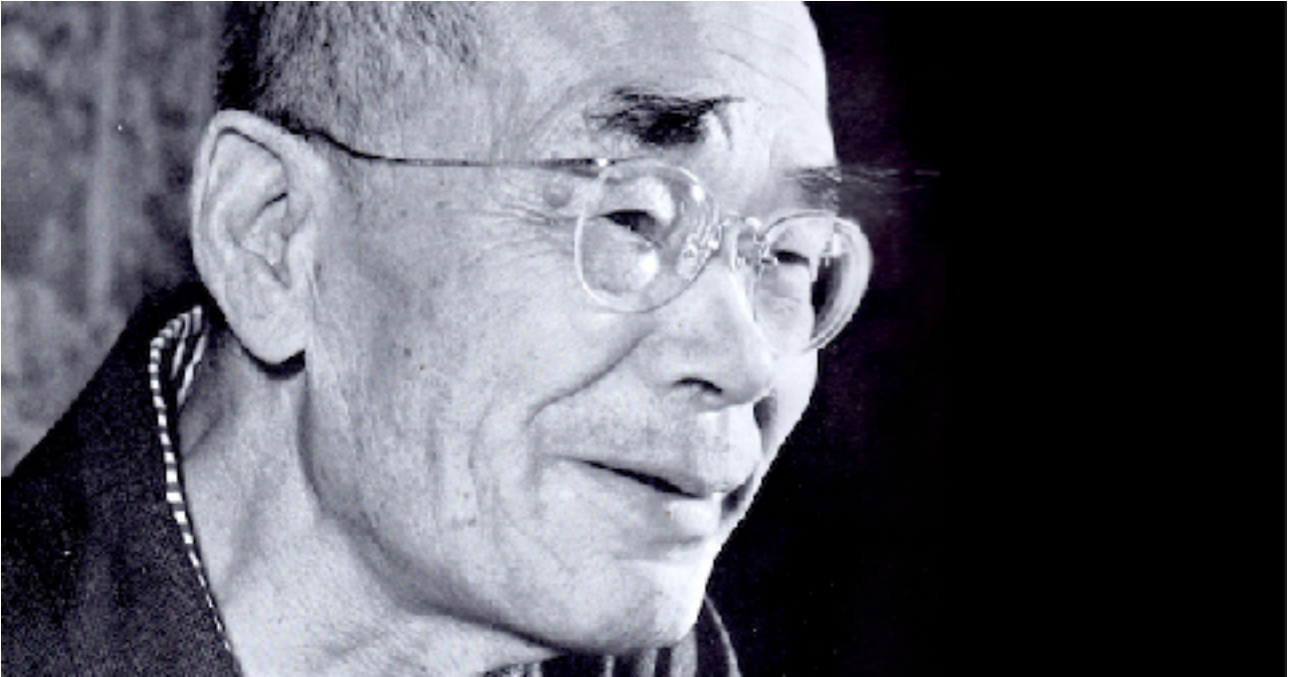
Socrates was gewoon een groot genie, maar beperkt tot de mind: 'Ken uzelve.' Er is geen zelf om gekend te worden. Dat is het Zen Manifest aan de wereld. Er valt niets te weten. Je hoeft alleen maar één te zijn met het geheel. En je hoeft niet bang te zijn

Denk eens even na: Toen je niet geboren werd, was er toen enige onrust, enige bezorgdheid, enige angst? Jij was er niet, er was geen probleem. Jij bent het probleem, het begin van het probleem, en dan naarmate je groeit, meer en meer problemen.... Maar was er voor je geboorte een probleem? Zen meesters vragen voortdurend aan nieuwkomers: 'Waar was je voordat je vader geboren werd?' Een absurde vraag, maar van immense betekenis. Ze vragen je: 'Als jij niet was, was er geen probleem. Waar maak je je dan zorgen over?' Als jouw dood de ultieme dood wordt en alle grenzen verdwijnen, zul jij er niet zijn, maar het bestaan zal er zijn. De dans zal er zijn, de danser zal er niet zijn. Het lied zal er zijn, maar de zanger zal er niet zijn.

Dit kun je alleen ervaren door dieper te vallen, voorbij de mind, naar de diepte van je wezen, naar de bron van het leven van waaruit je leven stroomt. Plotseling realiseer je je dat het beeld van jezelf willekeurig was. Je bent beeld-loos, je bent oneindig. Je leefde in een kooi. Op het moment dat je beseft dat je bronnen oneindig zijn, verdwijnt plotseling de kooi en kun je je vleugels openen in de blauwe lucht en verdwijnen. Dit verdwijnen is anatta, dit verdwijnen is vrijheid van jezelf. Maar dit is niet mogelijk door intellect, het is alleen mogelijk door meditatie. Zen is een andere naam voor meditatie.

Honderden prachtige boeken zijn in het Westen verschenen sinds een heel vreemde man, D.T. Suzuki, Zen in het Westen introduceerde. Hij verrichtte pionierswerk, maar hij was geen zen meester, of zelfs maar een man van zen. Hij was een groot geleerde en zijn impact verspreidde zich door alle landen naar de intelligentsia. Hij had meteen een grote aantrekkingskracht. Terwijl de oude religies afbrokkelen, vooral in het Westen... Het christendom is slechts een naam, het rijk brokkelt af. Ze proberen eraan vast te houden, maar dat lukt niet. Het valt uit elkaar en elke dag groeit er een vacuüm, groter en groter, als een afschuwelijke diepte die misselijkheid creëert. Het boek NAUSEA van Jean-Paul Sartre is heel veelzeggend. Als je eenmaal de bodemloze put ziet, dit betekenisloze leven -- dat je volkomen arbitrair, overbodig, toevallig bent -- verlies je alle waardigheid. En waar zit je dan op te wachten? Er is niets om op te wachten, alleen de dood. Dit

creëert een grote angst: 'We zijn waardeloos... niemand heeft ons nodig... het bestaan zorgt nergens voor.'

D.T. Suzuki

Precies op dat moment verscheen D.T. Suzuki aan de horizon in het Westen. Hij was de eerste man die over Zen sprak in de Westerse universiteiten, hogescholen, en hij trok de intelligente mensen enorm aan, omdat zij het geloof in God hadden verloren, zij hadden het geloof in de Heilige Bijbel verloren, zij hadden het geloof in de paus verloren.

Net vandaag zijn bijna een dozijn Duitse bisschoppen bijeengekomen om een verklaring af te leggen dat de paus zijn boekje te buiten gaat, dat zijn voortdurende prediking tegen geboortebeperving de mensheid naar een punt brengt waar de helft van de wereld zal sterven van de honger; naar de paus moet niet meer geluisterd worden.

Dit is pure rebellie. Deze twaalf bisschoppen in Duitsland hebben een comité gevormd en ze verzamelen steeds meer bisschoppen om in opstand te komen tegen de paus en ze verklaren dat hij niet onfeilbaar is. De hele geschiedenis laat zien dat pausen en aartsbisschoppen feilbaar zijn. Dus dit hele idee dat de paus onfeilbaar is, maakte van hem een absolute dictator. Nu is het onverdraaglijk.

Het begin van deze eeuw was het begin van een opborrelende energie tegen alle oude religies, vooral in de rijke landen van het Westen. Arme landen hebben geen tijd; ze hebben niet eens genoeg voedsel, geen voeding. Al hun tijd gaat zitten in het verkrijgen van voedsel, kleding, onderdak. Ze kunnen de grote problemen van het leven niet bespreken, ze kunnen zich er zelfs geen voorstelling van maken. Het gaat om voedsel, niet om God!

Daarom is het zo gemakkelijk om arme mensen tot het Christendom te bekeren -- alleen door voedsel te verschaffen, alleen door onderdak te verschaffen, dienstbaarheid. Maar ze bekeren zich niet tot het Christendom. Ze maken zich gewoon niet druk over God. Ze maken zich niet druk om wat voor geloofssysteem dan ook, de hoofdzaak bij hen is dat ze doodgaan van de honger!

Wanneer je sterft van de honger, denk je niet aan God, denk je niet aan de hel en de hemel. Het eerste waar je aan denkt is waar je brood en boter kunt krijgen. En als iemand je brood en boter geeft onder voorwaarde dat je katholiek moet zijn, dan ga je daar liever mee akkoord dan dat je sterft van de honger.

Dus worden arme landen steeds katholieker, steeds christelijker. Maar in het Westen zelf verliest het christendom zijn greep. Niet meer dan vijftwintig procent van de mensen gaat naar de kerk. Vijfenzeventig procent van de mensen is helemaal teleurgesteld. Die vijftwintig procent zijn meestal vrouwen, en die gaan om een bepaalde reden: dat is de enige plek waar je kunt roddelen en alle andere vrouwen kunt ontmoeten, en kunt zien wie de betere kleren heeft, betere bontjassen, betere sieraden, een betere auto. De kerk is de enige club waar vrouwen geaccepteerd worden. Alle andere clubs zijn jongensclubs, waar oude jongens over vrouwen praten maar geen vrouwen toelaten.

Zelfs op feestjes, als het diner afgelopen is, trekken de vrouwen zich terug in een aparte kamer en laten de jongens alleen. De jongens drinken en schreeuwen en vechten en praten allerlei onzin die ze niet in het bijzijn van vrouwen kunnen zeggen omdat ze zich een beetje schamen. Dus trekken de vrouwen zich terug. En dat is goed, want de vrouwen hebben hun eigen roddels: wie wordt verliefd op wie. Laat de jongens hun werk maar doen, de oude meisjes doen hun werk.

De kerk is de enige plek waar alle religies vrouwen hebben toegestaan om samen te komen; anders worden ze geboycot uit elke andere sociale gemeente. Ze kunnen geen lid worden van veel organisaties, veel clubs; die zijn allemaal op mannen gericht. Het gebied van de vrouw, haar territorium, is het huis. Ze moet zich beperken tot dat territorium. Dus is de kerk de enige uitlaatklep; ze wachten op de zondag.

Deze vijftwintig procent zijn dus vrouwen. Misschien zijn er een paar mannen die hun vrouw uit angst niet alleen kunnen laten en een paar mannen die een nieuwe vriendin zoeken. Maar dit heeft niets met religie te maken.

D.T. Suzuki verscheen in het Westen met een nieuwe benadering van het bestaan. Hij sprak de mensen aan omdat hij een man van grote geleerdheid was, een diepgaande geleerdheid, en hij bracht de Westerse mind een totaal nieuw concept van religie. Maar het bleef een concept, het bleef een argument in de mind; het ging nooit dieper dan dat.

Er bestaat een parallel in China. Voordat Bodhidharma in China verscheen, was China al bekeerd tot het boeddhisme. Bodhidharma ging er veertienhonderd jaar geleden heen, maar de filosofie en religie van Gautama Boeddha hadden China tweeduizend jaar geleden bereikt, zeshonderd jaar voordat Bodhidharma erheen ging. In die zeshonderd jaar hadden geleerden heel China bekeerd tot het boeddhisme.

In die tijd was het heel gemakkelijk om het hele land te bekeren. Je bekeerde gewoon de keizer, en dan werd zijn hele hofhouding bekeerd, dan werd zijn hele leger bekeerd, dan werd zijn hele bureaucratie bekeerd. En toen de keizer en de hele bureaucratie en het leger en alle zogenaamde wijze mensen aan het hof van de keizer bekeerd waren, volgde de massa eenvoudigweg.

De massa heeft nooit zelf iets besloten. Ze kijken gewoon naar de mensen die zichzelf groot noemen, in macht, in intelligentie, in rijkdom. Als deze mensen zich bekeren, volgt de massa hen gewoon.

Dus in die zeshonderd jaar bereikten duizenden boeddhistische geleerden China en zij bekeerden China -- de keizers, de gouverneurs. Maar het was nog niet de ware boodschap van Gautama Boeddha. Hoewel China boeddhistisch was geworden, was Boeddha nog niet verschenen. Bodhidharma werd gestuurd door zijn meester, die een vrouw was. Ze zei: 'Geleerden hebben de weg bereid, nu ga jij. Je bent daar verschrikkelijk hard nodig.' Bodhidharma was de eerste boeddha die China binnenkwam, en hij bracht een totaal andere visie, niet van de mind maar van no-mind.

Het Westen is absoluut klaar voor een Zen Manifest. Intellectueel gezien hebben D.T. Suzuki, Alan Watts en vele anderen -- we zullen ze allemaal bespreken -- de weg bereid. Nu is er alleen nog een Bodhidharma nodig, een Gautama Boeddha, of een Mahakashyapa -- iemand wiens Zen niet slechts een filosofie is maar een feitelijke ervaring van niet-zelf, een feitelijke ervaring van het binnengaan in het niets.

En als je eenmaal het niets binnengaat, zul je verrast zijn dat er niets is om bang voor te zijn. Dit is je echte thuis. Nu kun je vieren, want er is niets meer dan dit mysterie. Dat niets opent alle deuren. Zolang je beperkt wordt door het zelf, houdt alleen al het idee van afscheiding van het bestaan je ongelukkig.

Je moet manieren vinden -- en deze manieren kunnen alleen gemakkelijk gevonden worden als je iemand hebt die het pad al heeft afgelegd, die weet dat het niets niet iets leegs is. Door te verdwijnen, verdwijnt je niet echt, je wordt het geheel. Van deze kant lijkt het alsof je verdwijnt; van die kant lijkt het alsof je het geheel wordt. Vraag het maar aan een dauwdruppel. Ik heb je verteld over Kabir.... Toen hij voor het eerst in dit niets binnenging, schreef hij meteen een prachtig gedicht, waarin de zin 'de dauwdruppel is in de oceaan gevallen' staat. Zijn eigen zinnen zijn erg mooi:

HERAT HERAT HEY SAKHI,
RAHYA KABIR HERAYI
O, mijn vriend, mijn geliefde,
ik was gegaan om te zoeken, om mezelf te zoeken,
maar er is iets vreemds gebeurd.
In plaats van mezelf te vinden, ben ik verdwenen,
net als een dauwdruppel die in de oceaan verdwijnt.

BUNDA SAMANI SAMUNDA
MEN SO KAT HERI JAYI
De dauwdruppel is in de oceaan verdwenen.
Hoe kun je de dauwdruppel nu terugvinden?

Dat was zijn eerste ervaring. Daarna werd hij zich meer en meer bewust van de oceaan en vergat hij de dauwdruppel helemaal. Voordat hij stierf noemde hij zijn zoon Kamal. Hij was zeker terecht genaamd door Kabir. Kamal betekent een wonder -- en de zoon van Kabir was zeker een wonder. Hij riep Kamal en zei tegen hem: 'Ik ga binnenkort mijn lichaam verlaten. Voordat ik vertrek, moet je een van mijn gedichten corrigeren. Gewoon een kleine verandering...
Ik heb geschreven, BUNDA SAMANI SAMUNDA MEN -- de dauwdruppel is de oceaan binnengegaan. Je moet het veranderen. Draai het gewoon om. SAMUNDA SAMANA BUNDA MEN -- de oceaan is in de dauwdruppel verdwenen -- want nu weet ik van de andere kant.
Mijn eerste ervaring was vanaf deze oever; nu spreek ik vanaf de andere oever, het hiernamaals. Nu weet ik dat de dauwdruppel niet in de oceaan gevallen is, het is de oceaan die in de dauwdruppel gevallen is.'

Kamal zei tegen hem: 'Ik heb die regel altijd vermoed. Ik kan je mijn kopie laten zien.'
En hij liet het Kabir zien. Hij had die regel doorgestreept.
Kabir zei: 'Jij bent echt een kamal. Jij bent een wonder. Jij kwam het eerder te weten dan ik.'
De regel was doorgestreept.
Kamal zei: 'Ik was al vanaf het begin achterdochtig, dat dit de uitspraak van een beginner is, de eerste uitspraak wanneer hij het niets gaat zien. Maar wanneer hij het niets wordt, zal deze uitspraak absoluut verkeerd zijn. Dus nu u tot bezinning bent gekomen, vlak voor uw sterven, kan ik me verheugen dat u niet langer slechts een beginner bent, u bent deel geworden van het geheel.'
Toen schreef hij de nieuwe regel: 'De oceaan is in de dauwdruppel gevallen.'
Ik zei je dat Kabir zijn enige zoon 'Kamal' had genoemd, een wonder, want de jongeman was zeker geen gewone man. Op een gegeven moment was zelfs Kabir boos op hem, omdat hij vragen stelde die zelfs Kabir niet kon beantwoorden. En dit gebeurde altijd als er duizenden volgelingen van Kabir

aanwezig waren. Zijn eigen zoon stond dan op en zette hem voor schut omdat hij de vraag niet kon beantwoorden.

Op een dag was hij erg boos -- het moet voor zijn verlichting gebeurd zijn -- en hij zei tegen Kamal, 'BUDA VANSH KABIR KA -- mijn familie eindigt met mij, Kamal!'

Hij bedoelt met 'mijn familie hetzelfde als wat zen mensen hun erfgoed, hun familie, hun meesters noemen. Zij hebben het niet over hun ouders.

Kabir zei: 'Mijn familie eindigt met mij. Ik kan je niet vertrouwen.'

Kamal zei: 'Als u mij niet kunt vertrouwen, kunt u uzelf ook niet vertrouwen. Maar omdat u me onterfd hebt door deze verklaring af te leggen, zal ik niet in uw hut blijven. Ik ga een klein hutje naast u maken, zodat wanneer goedgelovige mensen naar u toe komen en ze terug naar huis gaan, ik ze kan deprogrammeren.'

En hij bleef vlak voor het huis van Kabir staan, en omdat iedereen wist dat hij Kabir's zoon was, gingen ze voordat ze Kabir verlieten ook hulde brengen aan zijn zoon.

Zelfs de keizer van Varanasi was een toegewijde van Kabir. Kabir was een arme man, een wever. De keizer van Varanasi vroeg op een dag aan Kabir, toen hij Kamal een paar dagen niet had gezien - hij kwam bijna elke dag om naar Kabir te luisteren, en hij zag dat Kamal er niet was: 'Waar is Kamal?'

Kabir zei: 'Het is een triest verhaal. Ik was gewoon boos, en ik heb tegen hem gezegd dat mijn familie ophoudt met mij, en hij ging meteen weg en zei: "Als uw familie ophoudt met u, dan hoor ik niet meer bij uw familie." Hij blijft buiten, vlak voor me, en stoort mijn leerlingen. Hij is een lastpak! Nu is hij naar buiten gegaan, dus ik kan niet eens iets zeggen. Hij zit daar maar.'

De keizer van Kashi zei -- Kashi is de oudere naam van Varanasi: 'Ik zou wel naar hem toe gaan, maar wat is je probleem met hem?'

Kabir zei: 'Duizenden problemen. Mensen komen met geld, diamanten, smaragden en allerlei waardevolle dingen, en ik heb ze niet nodig, dus weiger ik ze. En hij zit gewoon naast me en zegt tegen die mensen: "Oké, als hij ze niet wil, breng ze dan naar mij. Het ziet er in ieder geval niet goed uit dat jullie gekomen zijn om iets te offeren en dat jullie afgewezen worden. Offer ze maar aan mij."

Dus ik weiger, en hij blijft maar verzamelen. En ik heb tegen hem gezegd dat dit niet juist is, maar hij zei: "Spreek voor uzelf. Ik weet zelf wel wat goed en fout is. Ga het mij niet vertellen! Ik ben niet uw leerling, ik ben uw zoon."

Dus zei de keizer: 'Maak je niet druk, ik zal eens gaan kijken om te checken.'

Dus bracht hij een hele grote diamant mee en hij zei tegen Kamal: 'Ik heb deze meest waardevolle diamant van het land meegebracht als een offer aan jou.'

Hij zei: 'U kunt hem in de bamboe van het dak van mijn hut stoppen. Als iemand hem niet weghaalt, zal hij daar blijven. Af en toe kijk ik ernaar dat ik de meest waardevolle steen in mijn hut heb. Ik heb hier niet veel decoratie.'

De keizer dacht: 'Kabir lijkt wel gelijk te hebben, hij is heel slim en sluw. Hij neemt het niet mee, maar hij zegt tegen mij: "Leg het daar maar neer. Als iemand het niet weghaalt, zal ik er met plezier naar kijken." En als ik wegga zal hij het meenemen, dat is zeker.'

Dus de keizer bleef een week weg, kwam niet. Na een week kwam hij terug, en hij vroeg aan Kamal: 'Waar is die diamant?'

Kamal zei: 'Als iemand hem heeft meegenomen, dan zal hij niet in het dak liggen; anders moet hij daar wel liggen. U hebt hem daar zelf neergelegd, dus u kunt hem gemakkelijk vinden. Ik heb niet de gelegenheid gehad om er naar te kijken. Ik kijk naar binnen en uw diamant is buiten.'

De keizer zei: 'Geweldig!' En hij ging kijken en vond de diamant precies waar hij hem in het dak had gestopt.

Hij zei tegen Kabir: 'Je zit er naast. Je zoon is echt een wonder. Ik dacht dat hij me bedroog, vals speelde, maar hij heeft niet eens naar de diamant gekeken, laat staan hem aangeraakt. Hij zei tegen me: "Als iemand hem heeft gepakt, dan weet ik het niet, want ik kijk naar binnen. Iedereen kan hem pakken. Er staat geen bewaker op de hut, er is geen deur. En soms moet ik naar de Ganges om een bad te nemen, en iedereen kan hem pakken. Dus als hij er nog is, zul je hem wel vinden." En ik heb hem gevonden; hij was er. Hij heeft er niet eens naar gekeken. Dus je hele idee klopt niet. Jouw idee dat hij geïnteresseerd is in rijkdom is helemaal verkeerd.'

Uiteindelijk moest Kabir naar de hut gaan om aan Kamal te vragen: 'Vergeef me, kom terug. Ik had het mis. Je probeerde me gewoon te testen of ik kwaad zou worden of niet -- en ik ben zeker kwaad geworden. Ik dacht dat het jouw hebzucht was.'

Kamal zei: 'Ik ben uw bloed, uw botten, uw merg. Hoe kon u ooit denken dat ik hebzuchtig zou zijn? U werd boos, en u gaf uzelf bloot, dat al uw onderricht om niet boos te zijn, om niet hebzuchtig te zijn, slechts oppervlakkig is.

Het is niet uw zorg. Als ik dingen neem, waarom bent u dan geïnteresseerd? Er moet wat hebzucht in u zitten. Net zoals woede naar boven kwam, kan uw hebzucht elk moment naar boven komen. Als er geen hebzucht in u was, zou u gewoon gezien hebben dat Kamal dingen neemt, dat is alles. Het is Kamal's zaak om voor zijn eigen wezen te zorgen, het zijn uw zaken niet. Ik ben uw leerling niet. Ik ben een meester op mijn eigen gezag.'

En Kabir keek in zichzelf en was het met Kamal eens: 'Misschien heb je wel gelijk. Mijn interesse en boosheid dat jij geld verzamelt toont mijn hebzucht, niet jouw hebzucht, toont mijn boosheid, niet jouw boosheid. En je vertrok zo blij, terwijl je mijn voeten aanraakte en zei: "Als u zegt dat uw familie eindigt bij uzelf, dan begint een nieuwe familie met mij, vlak na u."'

Dus werd Kamal overgehaald om terug in de familie te komen. Hij was de opvolger van Kabir, een veel grotere man, veel bewuster, veel alerter. Maar vreemd genoeg is het Kabir die herinnerd wordt. Hij heeft een georganiseerde religie die hem volgt -- KABIR PANTH, Het Pad van Kabir. Kamal heeft niets. Hij heeft nooit een aanhang gecreëerd. Hoewel honderden mensen naar hem luisterden, bleef hij slechts een vriend. Hij hielp hen, deelde zijn licht met hen, maar gaf nooit enige discipline, geboden of principes die gevolgd moesten worden.

Als je eenmaal meditatie kent, hoeft je niemand te volgen. Je hebt je eigen ogen open en je hebt je eigen licht vlak voor je dat het pad toont, en alles wat juist is en alles wat goed is, gebeurt vanzelf. Het is niet dat jij het doet, je kunt niet anders.

Zeshonderd jaar lang was het boeddhisme in China slechts een intellectuele oefening, goede gymnastiek. Maar toen Bodhidharma China binnenkwam, veranderde hij het hele idee over Zen. Mensen spraken over Zen alsof het een andere filosofie was, wat het niet is; alsof het een andere religie is, wat het niet is. Het is een rebellie tegen de mind, en al jullie religies en filosofieën maken deel uit van de mind.

Dit is de enige rebellie tegen de mind, tegen het zelf, de enige rebellie van het terugtrekken van alle grenzen die je gevangen houden en het nemen van een kwantsprong in het niets. Maar dit niets is heel levend. Het is leven, het is bestaan. Het is geen hypothese. En wanneer je de sprong neemt, is de eerste ervaring dat je verdwijnt. De laatste ervaring is dat je het geheel bent geworden.